

skattningsbar inkomst slutar med två nol-
lor. En speciell fråga i det hänseendet
återstår emellertid att upptaga till gransk-
ning, nämligen frågan om redovisning av
skatteunderlaget till församlingarna.

När församling av statsverket erhåller
den församlingsskatt som tillkommer den
skall (självfallet) reducering ske med be-
lopp som svarar mot vad som bortfaller
genom den skattelindring som skattskyl-
diga, vilka icke tillhör svenska kyrkan,
äger åtnjuta. Motsvarande reducering av
förskottet bör äga rum även om detta inte
uttryckligen stadgas; församlingarna skul-
le eljest i onödan kunna missräkna sig på
skatteintäkterna. Vid fastställandet av det
skatteunderlag som skall läggas till grund
för bestämmandet av församlingens fordran
på statsverket måste i överensstäm-
melse med vad nu sagts de i det borger-
liga skatteunderlaget ingående belopp som
hänför sig till personer som utträtt ur
svenska kyrkan reduceras med fyrtio pro-
cent. Om man inte här har en regel om
att redovisning av skatteunderlagsbelop-
pen skall ske i hela skattekrönor kommer
det, trots alla avrundningsregler beträf-
fande den beskattningsbara inkomsten, att
ingå skatteören i underlagsbeloppen. Men
det bör inte möta några svårigheter att
här införa den praktiska förbättring av
redovisningsförfarandet som nyss för-
ordats.

Nils Gottliebsson.

II.

Summarisk skatteredovisning när debetsedel inte lämnats

Arbetsgivare som tillämpar summarisk
skatteredovisning skall enligt 23 § UK
årligen till skatteavdelningen vid postkon-
toret i residensstaden lämna uppgift om
nummer å preliminärdebetsedel för ar-

betstagare beträffande vilken sådan redo-
visning sker. Uppgiftsskyldigheten bör,
heter det i fortsättningen, fullgöras så-
lunda, att en från varje debetsedel avskild
skatteanvisning tillställs skatteavdelning-
en, varvid å anvisningen skall ha anteck-
nats "summarisk skatteredovisning" samt
arbetsgivarens namn eller redovisnings-
nummer. Anvisningar för arbetstagare
som var anställda hos arbetsgivaren vid
årets början eller som anställda under ja-
nuari eller februari månader skall insän-
das senast den 18 mars och anvisningar
för därefter anställda arbetstagare senast
den 18 i den efter anställningens början
följande månad, varunder uppbördstermin
infaller.

Uppgiftsskyldigheten bör fullgöras på
ovan angivna sätt och uppenbarligen kan
alltså andra sätt ifrågakomma. Så är fal-
let beträffande Stockholms stad med av-
seende å de centralt genom kammarkon-
toret avlönade arbetstagarna. Anvisningar
insändas inte utan endast en förteckning
över dem som omfattas av den summa-
risk redovisningen.

I vad gäller redovisningen av skatten
stadgas i 53 § UF att arbetsgivaren skall
insända (allenast) en skatteanvisning på
vilken upptagits sammanlagda beloppet av
de för arbetstagaren gjorda skatteavdra-
gen. Emellertid framgår av 22 § UK att
redovisning med förteckningar kan få till-
lämpas även vid summarisk skatteredo-
visning.

Med den ordning som här skildras
kommer skatteanvisningarna icke alls till
användning och förutsättning finns alltså
för att tillämpa summarisk redovisning
även för arbetstagare som inte inlämnat
debetsedel om uppgift om debetsedels-
numret på annat sätt kan erhållas. Sedan
kammarkontoret till uppbördsverket an-

mält att ett betydande och kostsamt merarbete uppstod genom att den vanliga (maskinella) rutinen inte kunde tillämpas beträffande arbetstagare som inte avlämnat debetsedel upptogs till övervägande hur man lämpligen kunde förfara för att tillgodose kammarkontorets önskemål att få en enhetlig rutin för alla anställda. Detta ledde till en överenskommelse av följande innehåll.

Kammarkontoret överlämnar till uppborðsverket förteckning på de arbetstagare som inte lämnat debetsedel med angivande av namn, födelsetid och adress (i form av ett kort för varje person). Uppborðsverket antecknar å kortet debetsedelnumret, i första hand för alla för vilka uppborðsverket utfärdat debetsedel men numret bör i många fall kunna utrönas och antecknas även när annan lokal skattemyndighet utfärdat debetsedel. Korten återsänds därefter snarast till kammarkontoret. I förteckningarna jämlikt 23 § UK upptages successivt alla arbetstagare för vilka kännedom om debetsedelnumret erhålles. För dem som icke lämnat debetsedel sker som eljest avdrag med 25 % av lönen. Summan av samtliga avdrag inlevereras vid alla uppborðsterminer utom den sista, då reglering sker för sådana fall där uppgift om debetsedelnumret inte kunnat erhållas; mot dessa fall svarande belopp måste överföras från postgiro 301 till postgiro 300 samtidigt som uppgifter om härav berörda arbetstagare lämnas på vanligt sätt.

Med det skisserade systemet finns en viss risk för att en hos staden anställd arbetstagare får en förfrågan varför ingen preliminärskatt influtit, nämligen då uppgift om summarisk redovisning inte kunnat göras å kreditkortet trots att sådan i själva verket tillämpats för vederböran-

de. Denna risk är emellertid inte särskilt stor, eftersom i Stockholm inga förfrågningar görs förrän efter tredje uppborðsterminen och då bör i regel debetsedelnumret ha erhållits. För övrigt får vi hoppas att hela denna kontrollanordning med förfrågningar snart blir avskaffad såsom varande rätt kostsam men föga effektiv.

Nils Gottliebsson.

III.

Ett rättsfall angående villafastighet, ägd av fåmansbolag

I tidskriftens oktobernummer 1962 (s. 340 ff) inventerades problemställningarna vid beskattning av inkomst av fåmansbolagens villafastigheter, då villor upplåtits till bostad åt direktörer eller andra tjänstemän med avgörande inflytande i bolagen. Vid den tidpunkten hade regeringsrätten — under senaste tioårsperiod — endast avgjort ett mål angående frågan om villa skulle anses använd i bolags rörelse, RÅ 1958 Fi 2016. Målet gällde 1953 års taxering, då schablonregeln ännu inte trätt i kraft. Principiellt bör den omständigheten dock inte spela någon roll. Såsom jag framhållit i den tidigare artikeln skall ju gränsen — mellan fastighet i rörelse och fastighet som inte används i sådan verksamhet — dras på samma sätt nu som före införandet av schablonregeln. Däremot har gränsdragningen fått större betydelse sedan denna regel trätt i kraft. Förr ågnades frågan uppmärksamhet endast undantagsvis, t ex då villa och rörelse var lokaliserade i skilda kommuner.

Numera föreligger ytterligare ett rättsfall, avgjort av regeringsrätten den 9 oktober 1962 (Å. G. Hedenbrandhs Triköfabrik AB). Målet gällde 1957 års taxering d v s schablonregeln hade trätt i kraft. Tyvärr avsåg tvisten endast förhål-